

Δευτεραγωνισται, ἀποδυθέντες εἰς τὴν συζήτησιν: ὁ κατὰ βῆμα ἤδη ἀκολουθῶν τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως μετὰ πλήρεις ἀξιώσεις ἀρχηγῶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως κ. Δεληγιάννης διαρκούντος τοῦ λόγου του, τὰ θρανία τῆς δεξιᾶς πτέρυγος ἀραιοῦνται ἐπαισθητῶς, ὅπερ προκαλεῖ διαμαρτυρίας καὶ παράπονα τῶν φιλάτων του. Ὁ κ. Σωτηρόπουλος, φρονῶν ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου θὰ ἔχωσι στάδιον οἱ κερδοσκόποι· ὁ κ. Δημητρακάκης μετὰ λυτῆς κραυγᾶς πρὸς τὸν Τρικούπην: κατέστρεψες τὴν ἀγοράν! ἀπαντῶντος ἐκείνου: ἔσωσα τὴν ἀγοράν! Καὶ ὁ κ. Φιλάρετος, προτείνων ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως ὅπως δοθῇ καιρὸς πρὸς μελέτην· παρατηρεῖ πρὸς τοῦτοις ὅτι ἡ Κυβέρνησις, μονομερῶς ζητοῦσα συμβουλὰς, ὑποβάλλει νομοσχέδια ἄωρα, ὅπερ δίδει ἀφορμὴν εἰς τοιαύτην ἀπὸ κοινού εὐφυολογίαν πολλῶν βουλευτῶν:—Ὁχι, εἶνε τῆς Ὁρας!

Ἀπορρίπτεται δι' ὀνομαστικῆς κλήσεως ἡ πρότασις τοῦ κ. Φιλάρετου περὶ ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως... διὰ τὴν αὖριον! Καὶ πάλιν διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου γίνεται δεκτὴ ἡ ἀρχὴ τοῦ νομοσχεδίου. Ἀναγινωσκόμενον τοῦ καταλόγου εἰς τῶν βουλευτῶν, ὁ κ. Μήτσας, εἰς τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ὀνόματός του, εἶτε ὑπὸ βαθέως ληθαργου ἀφυπνισθεὶς, εἶτε ὑπὸ βαθείας συναισθήσεως τῆς εὐθύνης πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς του ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν καθηκόντων του, μεταπηδᾷ διαδοχικῶς ἀπὸ τὸ παρὼν εἰς τὸ καὶ καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ ὅχι, ὡς ποτικὸς ἀμνηχανῶν ἐντὸς μυοπαγίδος.

Κουτρούλης.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ὁ καυμένος ὁ Μπαρπαγιάννης ἀπὸ τὸ Μαρκόπουλο μαθὼν ὅτι ὁ Σιδηρόδρομος τοῦ Λαυρίου θὰ διέλθῃ ἀπὸ καὶ ποῦ ἐστήθησαν οἱ πάσσαλοι, τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἐτοποθετήθησαν καὶ τοὺς ἔστησεν εἰς τὸν κηπὸν του, διὰ νὰ τὸν ἔχῃ τὸν σιδηρόδρομο μέσ' τὴν αὐλήν του.

(Ἱστορικόν).

ΑΜΑΞΗΛΑΤΗΣ

Ἐκτάκτου δεξιότητος, νέος, πρόθυμος, μετὰ τὰ καλλίτερα συστατικά τῶν καλλιτέρων ἀθηναϊκῶν οἴκων, ζητεῖ θέσιν ἢ ἐνταῦθα ἢ ἐν τινὶ ἐπαρχίᾳ ἢ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Ἡ διαύθυνσις ἐν τῷ γραφεῖῳ μας.

(Γ'. — α.)

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

Τὰς δύο αὐτὰς κυρίας δύνασθε νὰ τὰς ἀγκαζάρητε ἐνοικιάζοντες

ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΦΩΤΑ

τοῦ τοίχου (Candélabres) πολυτελεστάτη δι' αἰθούσας χοροῦ, συναναστροφᾶς, καὶ ἐν γένει τὴν περίοδον τῶν ἀπόκρεω ἀπὸ τὸ

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΧΟΥΤΟΠΟΥΛΟΥ

43

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

43

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 409)

- Ἀφῆσε αὐτό· ἀλλ' ἔχεις καὶ ἄλλα προτερήματα.
- Εἶμαι πιστὸς εἰς τὸν φίλον μου, εἶπεν ὁ Σκιάχτης.
- Βέβαια· ἀφοῦ δύνασαι νὰ πωλήσῃς καὶ τὸ δέρμα του.
- Ὁ Σκιάχτης οὐδεμίαν ἔδειξε ταραχήν· ἀλλ' ἐφάνη ἀπορῶν καὶ μὴ ἐννοῶν τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ Μαύρου.
- Τί λέγεις, Μαῦρε; τῷ εἶπεν· ὁμίλει καλὰ. Δὲν καταλαμβάνω τί θέλεις νὰ εἰπῇς.
- Ἄ, ναί, ἀπήντησεν ὁ Μαῦρος, καὶ τοῦτο πάλιν εἶναι ἄλλο προτέρημα.
- Ποῖον προτέρημα;
- Τὸ προτέρημα νὰ μὴ καταλαμβάνῃς.
- Δὲν ἐννοῶ. Μήπως ἐμέθυσα; εἶπεν ὁ Σκιάχτης φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον.

— Ὁχι δά.

— Τί διάβολον; μ' ἔφρεσε ἔδῳ νὰ με μεθύσῃς;

— Δὲν εἶμαι ἄξιος, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Μήπως ὁμίλεις ἄλλην γλῶσσαν; εἶπεν ὁ Σκιάχτης. Διότι τὴν γλῶσσάν μας ἐγὼ τὴν ἤξευρα ἕως τώρα. Ἀλλὰ βλέπω ὅτι τώρα δὲν ἐννοῶ λέξιν.

— Καὶ καλὰ κάμνεις.

— Λοιπὸν μὴ με κάμνης νὰ σκοτόνω τὸν νοῦν μου, Μαῦρε.

— Ἄ, δὲν τὸν ἔχεις διὰ σκότωμα. Διότι ἂν ἦτον διὰ σκότωμα, θὰ τὸν εἶχες σκοτωμένον. Ἐπειτα σὺ δὲν εἰςέυρεις νὰ σκοτόνῃς.

— Τί λέγεις, Μαῦρε;

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Σκιάχτης δὲν ἐκρατήθη. Ἠγέρθη, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέπεμψαν ἀστραπάς, καὶ ἐφαίνετο ἐτοιμαζόμενος ν' ἀρπάσῃ τὸν Μαῦρον ἐκ τοῦ λαίμου.

— Ἡσύχασε, εἶπεν ἀπαράχως ὁ Μαῦρος, δὲν ἐπεμβαίνω εἰς τὰ μυστικά σου. Τὸ κάτω κάτω τί με μέλει ἐμέ, ἂν ἐσκοτώσῃς τὸν Μορώζην ἢ ὅχι. Τὴν δουλειάν σου ἔκαμες. Ὁ καθεὶς πρέπει νὰ κυτάξῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ νὰ μὴ τὸν μέλη διὰ τοὺς ἄλλους. Αὕτῃ εἶναι ἡ γνώμη μου. Καὶ ἔπειτα, ἂν τὸν ἐσκοτώσῃς, μήπως τάχα θὰ γυρίσῃ ὀπίσω; Καὶ ἀφοῦ, ὅπως καὶ ἂν εἶναι, ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ, καθὼς καὶ ὅλοι μας, καλλίτερον δι' αὐτὸν εἶναι ὅτι ὑπῆγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας φίλου, ὅπου δὲν τοῦ ἤθελε κακόν. Νὰ εἰςέυρα ὅτι

μέλλω ν' ἀποθάνω τώρα γρήγορα, καλλίτερα εἶχα νὰ μὲ ξεμπερδεύσῃ ἓνας φίλος μου μὲ μίαν μαχαιριάν, παρὰ νὰ μὲ κρεμάσῃ ὁ δῆμιος τῆς Βενετίας. Διότι ἡ δίκη μου ἐμελε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ συμβούλιον τῶν Δέκα, καὶ ἔως νὰ ἐγκρίνῃ τὴν ποινὴν μου ὁ ἐκλαμπρότατος Δόγης, ἤθελα σαπίσει εἰς τὰ βασιανιστήρια.

Ὁ Μαῦρος ἔρριψε τὰς λέξεις ταύτας ὡς κατασβεστικὸν εἰς τὴν εξαφθεῖσαν ὀργὴν τοῦ Σκιάχτη.

Οὗτος δὲ ἔλαβε καιρὸν νὰ συνελθῇ, καὶ νὰ σκεφθῇ ὅτι ὁ Μαῦρος, ἂν βού ἤθελε κακόν, πρὸ πολλοῦ ἡδύνατο νὰ τὸν βλάψῃ, ἀφοῦ εἶχεν ὑποψίας. Ὁθεν ὁ Σκιάχτης κατεβίβασε τὸ πρόσωπον, ἐστρουψί τὸν μύστακα καὶ ἐκάθισε παρὰ τὴν τράπεζαν ἐκ νέου. Ἐκέρασεν εἰς τὰ δύο ποτήρια οἶνον.

— Πίστε, φίλε Μαῦρε, εἶπεν ἡ ἀφεντιά σας καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ πίνωμεν. Ἀλλὰ τί νὰ σὰς τὰ εἶπω; Ἀφοῦ τὰ εἰζεύρετε.

Καὶ ἐκένωσεν ἀπνευστί τὸ ποτήριον.

— Εἶναι πολλά πράγματα, φίλε Μαῦρε, ἐπανελάθεν, ὅπου καλλίτερα ἐννοοῦνται παρὰ λέγονται. Νὰ πῶς νὰ εἰπῇ; Ἡμεῖς οἱ δύο γνωρίζομεθα. Εἴμεθα φίλοι. Ὑποθέσατε διὰ μίαν στιγμὴν. Ἐρχεται ἓνας τρίτος, ἓνας ἄλλος διάβολος, καὶ μοῦ λέγει, ἐπάνω εἰς τὸ κρασί ἐνῶ πίνωμεν, μοῦ λέγει... καὶ ἡ Κοκκινού δὲν ἐχωράτευσ, μὰς ἐτρωγεν ὅλους ὡς τὸ κόκκαλον, ἡ στρίγλα. Δι' αὐτὴν ἐδούλευα τόσον καιρὸν. Καὶ δουλειά, δουλειά, σκύλος. Καὶ ὅσα ἐπαίρνα, τὰ ἔπινα. Ἐβλεπα ὅτι ἐγὼ ἔπινα τὸ κρασί τῆς Κοκκινούς, καὶ ἡ Κοκκινού μ' ἔπινεν, ἐμὲ τὸν ἴδιον. Ποτὲ δὲν ἐτέκρην διὰ προκοπὴν. Δὲν σοῦ λέγω, ἀπὸ καμμίαν φορὰν μοῦ ἤρχeto μυῖγα εἰς τὸ κεφάλι καὶ ἔλεγα μόνος μου, ἐγὼ ὁ Σκιάχτης, εἰς τὸν ἴδιον Σκιάχτην, ἔλεγα· Βρὲ σὺ, Σκιάχτη, ἐσὺ δὲν εἰζεύρεις, καῦμένε, τὸ κάμωμά σου. Τί δουλεύεις τάχα; εἰζεύρεις διατὶ δουλεύεις; Ἀφοῦ τὰ πίνει; ὅλα, καὶ μπαίνει καὶ μέσα. Ὅχι μέσα εἰς τὸ βαρέλι, ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ συρτάρι τῆς γραίας Κοκκινούς. Καὶ εἰζεύρεις ἐσὺ, καῦμένε, διὰ τί δουλεύεις; Ἀφοῦ ἡ Κοκκινού σοῦ παίρνει ὅλα σου τὰ χρήματα, καὶ μένεις καὶ χρέος.

Μὲ τέτοιαις νυχιαῖς ἐξοῦσα καμμιά φορὰ τὸ κεφάλι μου. Ἀλλ' αὐτὸ ἤθελε κτύπημα εἰς τὸν τοῖχον, καὶ ὄχι ζύσιμον. Τὰ ἔλεγα αὐτά, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἔμενε τίποτε μέσα. Καὶ ὕστερα ἔλεγα πάλιν· διατὶ νὰ σκοτίζωμαι; Δὲν εἶναι καλλίτερα νὰ μὴ σκέπτομαι τίποτε; Εἰς τί χρησιμεύει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ νὰ σκέπτηται; Ἀφοῦ δὲν εἴμπορῶ νὰ διορθωθῶ, τί μὲ μέλει; Καλλίτερον εἶναι νὰ εἶναι κανεὶς αἰῶνια μεθυσμένος, διὰ νὰ μὴ ἔχῃ καιρὸν νὰ σκέπτηται τίποτε μὲ τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ ἐπάνω εἰς μίαν τέτοιαν στιγμὴν, ὅπου εὕρισκόμην εἰς τὸ καπηλεῖον μὲ τὸν Μορώζην τὸν φίλον μου, ἦλθε ἡ ἀφεντιά σου, κύριε Μαῦρε. Καὶ μοὶ εἶπες ἅτι τι, μοὶ εἶπες ὅτι θὰ μὰς δώσῃς πενήντα φλωρία, εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὸν Μορώζην, ἂν ἐβγάλωμεν ἀπὸ τὸν πᾶνον τῆς θαλάσσης ἓναν ἄνθρωπον πνιγμένον ἢ σκοτωμένον, δὲν ἐνθυμοῦμαι. Λοιπὸν ἐπῆρα τὸν Μορώζην καὶ ὑπήγαμεν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν νύκτα. Καὶ ἐγὼ ὅλον τὸν δρόμον ἔλεγα μέση μου, χωρὶς νὰ ἔχω ἀκόμη ἀπόφασιν μήτε σκοπὸν, ἔλεγα μέση μου ὅλον τὸν δρόμον.

— Πενήντα φλωρία! μὲ πενήντα φλωρία εἴμπορῶ νὰ γοράσω μίαν τράταν, εἴμπορῶ νὰ ποκατασταθῶ, νὰ γείνω ἄνθρωπος. Αὐτὸ ἔλεγα εἰς ὅλον τὸν δρόμον. Καὶ ὁ Μορώζης ἔπινε μέσα εἰς τὴν βάρκαν, καὶ ἐτραγοεδοῦσε. Καὶ ἐγὼ ὠμιλοῦσα μοναχός μου, ὡς τρελός. Ἐκεῖ, δὲν εἰζεύρω πῶς μοῦ ἦλθε, καὶ ὅταν ὁ Μορώζης ἐβούτηξεν πρῶτος, διὰ νὰ

ἐβγάλῃ τὸ πτώμα, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπῆρχε, — διότι τὸ εἰξευρα ἐγὼ αὐτὸ καλὰ, ὅτι δὲν θὰ εὕρισκωμεν οὔτε ἀποβλήμενον οὔτε ζωντανὸν ἐκεῖ μέσα εἰς τὸν πᾶνον τῆς θαλάσσης. Καὶ ἡ ἐργασία ὅπου μοῦ ἀνέθεσες Μαῦρε ἦτον τοιαύτη, ὥστε νὰ ἀνάπτῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν χρημάτων καὶ νὰ μὴ ἔχῃ κανεὶς βεβαιότητα πῶς νὰ τὰ ἀποκτήσῃ αὐτὰ τὰ χρήματα. Ἐβλεπα ἐκεῖ, μὲ τὴν φαντασίαν μου, εἰς τὸν πᾶνον τοῦ νεροῦ πενήντα φλωρία, ὥραια, λαμπρά, στρογγυλοκομμένα, ὅπου ἔφεγγαν εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. Ἀλλὰ πῶς νὰ βουτήξῃ, διὰ νὰ τὰ πάρῃ; Ἦσαν ἀπατηλά, καὶ ὁμοίαν με τὸν νυκτερινὸν φωσφορισμὸν τοῦ κύματος. Ἦσαν ἀπιαστά, κανεὶς δὲν εἴμποροῦσε νὰ τὰ συλλάβῃ. Διότι διὰ νὰ ψαρεύσῃς πνιγμένον ἢ σκοτωμένον εἰς τὴν θάλασσαν, πρέπει πρῶτον νὰ πνίξῃς ἢ νὰ σκοτώσῃς. Ἡ θάλασσα εἶνε πολὺ μεγάλη, καὶ ὅσον ἐπιτίθεις βουτηχτῆς καὶ ἂν ἦσαι, δὲν εἴμπορεῖς νὰ τὰ βάλῃς μὲ τοὺς καλλιτέρους σου, δηλαδή με τὴν φώκην καὶ μὲ τὸν ξιφίαν. Καὶ ὄχι μόνον μὲ αὐτοὺς τοὺς δύο, ἀλλ' οὔτε μὲ τὰ μικρὰ ὀψάρια. Τί νὰ κάμω; Τὰ πενήντα φλωρία μοῦ ἔφρουγαν, δὲν εἴμποροῦσα νὰ τὰ πιάσω. Ἐσκέφθην ὅτι ἀφοῦ δὲν ἤμποροῦσα νὰ τὰ μοιρασθῶ μὲ τὸν ἀγαπημένον μου φίλον Μορώζην, διότι δὲν θὰ τὰ ἀπεκτῶμεν ποτὲ μαζὺ, εἶνε καλὸν νὰ τὰ ἀποκτήσω μόνος μου. Καὶ ἄλλος τρόπος δὲν ἦτον, εἴμῃ νὰ ἀποκοιμίσω τὸν φίλον μου Μορώζην, εἰς τὸν τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ἐξυπνίσῃ ποτὲ, καὶ νὰ λάβω ἐγὼ τὰ πενήντα φλωρία, μὲ σκοπὸν ὥστε, εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ἂν τὸν ἐνταμώσω, νὰ τοῦ χρεωστῶ τὰ εἰκοσιπέντε, καὶ νὰ τῷ τὰ ἀποδώσω ἐκεῖ, ἂν μοῦ τὰ ζητήσῃ. Ὡστε δὲν πιστεύω ὅτι ἔκαμα κακόν, διότι δὲν εἴμποροῦσα νὰ κάμω καὶ χειρότερα. Μοῦ ἦλθε μία σκοτούρα τρομερά, δὲν εἴμποροῦσα νὰ σκεφθῶ, μ' ἔσπρωξεν ἡ τύχη καὶ ἔπεσα, δὲν κατώρθωσα νὰ βασταχθῶ. Δὲν ἤξευρα τί ἔκαμνα, ἤμουν καὶ μεθυσμένος, ἀλλ' εἶχον πολὺ πλειότερον τὴν μέθην τοῦ πεπρωμένου παρὰ τὴν μέθην τοῦ οἶνου. Καὶ ὕστερα, ὕστερα, ἄκουσε νὰ σοῦ εἰπῶ, Μαῦρε, (ἐπανελάθεν ὁ Σκιάχτης ἐξαπτόμενος αἰφνης, καὶ τὸ βλέμμα του κατέυθη βλοσυρὸν καὶ ἄγριον), νομίζεις ὅτι μέλλει ἐμένα δι' αὐτὰ, ὅπου μὲ λέγεις; Νομίζεις ὅτι ἰδρώνει τὸ μάτι μου; Πιστεύεις ὅτι θὰ σὲ φοβηθῶ, καὶ ἂν μὲ ἀπειλήσῃς ὅτι θὰ μὲ καταγγείλῃς; Ἐγὼ (γὰρ, ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ) ἐγὼ εἰζεύρω ὅτι ὁ κόσμος τοιοῦτος εἶναι κατεσκευασμένος, διὰ νὰ κλέφτῃ κανεὶς καὶ νὰ σκοτόνῃ. Καὶ αὐτοὶ ὅπου κάμνουν τὸν ἀφέντην ἔχουν κλέψῃ καὶ σκοτώσει πολὺ περισσότερα. Δὲν μὲ μέλει ἔμένα ἂν ἔκλεψα ἢ ἐσκοτώσα. Διότι διὰ τοῦτο ὁ αὐθέντης ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν κόσμον καὶ ἐχώρισε τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκότος. Τὸ φῶς εἶναι ἡ ἡμέρα καὶ τὸ σκότος εἶναι ἡ νύκτα. Τὴν ἡμέραν τὴν ἔκαμε διὰ νὰ κλέφτωμεν καὶ τὴν νύκτο διὰ νὰ σκοτόνωμεν. Αὐτὰ σοῦ τὰ λέγω ἐγὼ, καὶ μὴ σὲ μέλει, τίποτε περισσότερον. Ἄς πίνωμεν τώρα μίαν!

Καὶ ὁ Σκιάχτης ἔχυσεν οἶνον εἰς τὸ ποτήριον καὶ ἔπιεν, ἵνα βρεῖν τὸν λάρυγγά του. Εἶχε δὲ δίκαιον ἵνα κάμῃ τοῦτο, διότι πάντες οἱ ῥήτορες, ὡς γνωστόν, χεῖρουν ποτοῦ τινος ὅπως ὑγραίνωσι τὸ στόμα καὶ μὴ στεیرهῖ ὁ σιελος.

Ὁ Μαῦρος ἤκουσε τὴν ἀγόρευσίν του μετὰ προσοχῆς, ἂν καὶ ἐφαίνετο κατοπτριζόμενος μᾶλλον εἰς τὸ μελομυθεῖς τοῦ ἐν τῷ ποτηρίῳ οἶνου. Ἀλλ' ἴσως ἐπραττε τοῦτο ἀναγκάζομενος νὰ ταπεινοῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν πίεσιν τοῦ ἀκτινοβολοῦντος βλέμματος τοῦ Σκιάχτη.

(ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.